

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

1. Світляні тіла велетнів

Кур'єр притискається чолом до шарів скла, аргону й ударостійкої пластмаси. Дивиться, як бойовий вертоліт осою-мисливицею перетинає середню дистанцію міста; з-під щитка звисає гладенький чорний відсік зі смертю.

За кілька годин до того снаряди впали в північному примісті: сімдесят трое загиблих, відповідальність досі ніхто не взяв. Але тут дзеркальні зикурати на Ласаро Карденас плинуть зі світляними тілами велетнів, виштовхуючи нічну загаду мрій на нетерплячі *авеніда*s, – бізнес, як і зазвичай, світ без кінця.

Повітря за вікном торкається кожного джерела світла тьмяним червоняво-бурым вінцем, жовтяний відтінок невловимо перетікає у півпрозору брунатність. Дрібні сухі калові сніжинки, здійнявшись із ділянок з нечистотами, осідають на лінзах ночі.

Заплющивши очі, кур'єр розчиняється у фоновому шипінні клімат-контролю. Уявляє себе в Токіо, а цю кімнату – в якомусь новому крилі старого «Імперіалу». Бачить себе на вулицях Чійоди-ку, поруч із зітханням потягів. Червоні паперові ліхтарі уздовж вузького провулку.

Розплющує очі.

Досі в Мехіко.

На краю кавового столика рівнесьенько виставлені вісім крихітних порожніх пластикових пляшечок: японська горілка «Повертайся, лососю» – назва драгує навіть більше за тривалий післясмак.

На екрані над консоллю на нього чекають *лїтїчки* – фриз вершкового кольору. Коли кур'єр бере пульт, їхні гострі вилиці вигинаються в глибині

його очей. Їхні юнаки, що незмінно входять ззаду, носять чорні шкіряні рукавички. Слов'янські обличчя викликають у пам'яті небажані уривки з дитинства: сморід чорного каналу, гуркіт сталі об сталь під гойдливим потягом, стару високу стелю квартири з вікнами на замерзлий парк.

Росіян у їхньому палкому паруванні обрамлюють двадцять вісім периферальних зображень; кур'єр мигцем помічає тіла, які виносять із почорнілої від диму палуби азійського порому.

Відкорковує чергову маленьку пляшечку.

Тепер *итічки*, киваючи головами, мов добре проолієні машини, відсмоктують своїм зарозумілим і самозакоханим хлопцям. Кути камери нагадують завзяття радянського індустріального кіно.

Погляд, блукаючи, падає на прогноз погоди «Ен-Ейч-Кей». Через Канзас проходить фронт низького тиску. Поруч чудернацько спокійна ісламська передача з супутника невплинно повторює ім'я Бога фрактальною каліграфією.

Кур'єр п'є горілку.

Дивиться телевізор.

Після півночі на перехресті Ліверпуль і Флоренції він визирає на Зона Роса з заднього сидіння білої «лади»; свіжовиголене підборіддя упріває під нанопорним швейцарським респіратором.

І всі обличчя, що його проминають, також убрані в маски, роти та ніздрі сховані за фільтрами. Деякі – на честь Дня Мертвих – нагадують унізані срібними намистинами щелепи вишкірених цукрових черепів. Якої б вони не були форми, всі їхні виробники роблять ті самі сумнівні й ухильно заспокійливі обіцянки щодо віроїдів.

Кур'єру хочеться уникнути однаковості, можливо, відшукати в чомусь красу чи минущу цікавість, але тут лише обличчя в масках, його страх і ліхтарі.

З-за рогу – з авеніди Чапультепек – скрадливо завертає старезна американська машина; з-під розхитаного бампера пульсують карбонові бризки. Усю поверхню авто вкривають запліюжена скоринка смоли барви коли та розбиті дзеркала; видніється тільки лобове скло,

чорне й лискуче, непроникне, мов чорнильна пляма, і воно нагадує кур'єрові смертоносний відсік гелікоптера. Він відчуває, як безперервно й безглуздо, з абсолютною переконаністю наростає страх навколо цього карнавального привида-«кадилака», цього релікта на мастилі у примарному вбранні із заплямованого мозаїчного срібла. Чому йому дозволено додавати власні викиди до й без того неможливого повітря? Хто сидить усередині, за чорним лобовим склом?

Здригаючись, кур'єр спостерігає, як машина їх проминає.

– Та машина... – Він усвідомлює, що схилився, мимоволі звертаючись до широкої брунатної шиї водія, чималі вушні мочки якого чимось нагадують гончарні репродукції, що їх рекламують на крамничному каналі готелю.

– *Ель коче*⁵, – каже водій, що маску не носить, і розвертається, так ніби вперше помітив пасажира. Кур'єр бачить, як дзеркальний «кадилак» спалахує, один короткий раз, осяяний рубіном лазера нічного клубу, а тоді зникає.

Водій дивиться на кур'єра.

Той каже водієві повертатися в готель.

Прокидається від сну з металевими голосами у склепінчастому вестибюлі якогось європейського аеропорту, з далекими постатями, що мигцем проминають у німих ритуалах прощання.

Темрява. Шипіння клімат-контролю.

Доторк бавовняної постілі. Його телефон під подушкою. Звуки дорожнього руху, приглушені вікнами зі вмістом газу. Уся напруга, вся паніка зникли. Кур'єр згадує бар в атріумі. Музику. Обличчя.

Усвідомлює внутрішній баланс, рідкісну рівновагу. Єдиний спокій, знайомий йому.

І так, окуляри тут, застромлені за телефоном. Кур'єр витягає їх і розкладає дужки з відчуттям соромливої втіхи, що їй якимось чином вдалося зберегтися з часів Праги.

Він кохав її майже десятиліття, хоча й не думає про це таким чином. Але так і не придбав іншу програму, а чорні пластикові дужки почали

втрачати блиск. Етикетку на касеті вже неможливо прочитати: стерта до білого його нічними дотиками. Так багато кімнат, схожих на цю.

Уже давно він віддає їй перевагу в тиші. Уже не вставляє поживтілі навушники-крапельки. Навчився обходитися сам, шепочучи до неї, поки промотує незграбні титри й залитий місяцем нерівний пагористий ландшафт – не Голлівуд і не Ріо, а якесь м'якофокусне цифрове зображення, приблизно схоже на те й інше.

Вона завжди чекає на нього в білому будинку, куди прямує дорога через каньйон. Свічки. Вино. Розшита гагатовими намистинами сукня на фоні довершено матової шкіри, такої білої; чорні намистини промальовані гладенько й прохолодно, мов зміїний живіт, на її напруженому стегні.

Десь далеко – під бавовняними простирадлами – його руки рухаються.

Пізніше, коли він поринає в сон іншої текстури, телефон під подушкою тихо дзенькає один раз.

– Так?

– Підтвердження вашої броні до Сан-Франциско, – каже хтось, жінка або машина. Кур'єр торкається кнопки, записуючи номер рейсу, каже «на добраніч» і заплющує очі, відгороджуючись від розрідженого світла, що просочується з темних краєчків завіс.

Її білі руки огортають його. Її білизна – віковична.

Він спить.

2. Поїздки на «Гангеді»

«ІнтенСек'юр» мив свої фургони що три зміни. Робилося це у великій спеціалізованій автомийці біля Колбі: двадцять шарів нанесеної вручну «Медової Сієнни» – і вони нізащо не пошарпаються надто сильно.

Того листопадового вечора, коли Республіка Жадання поклала край його кар'єрі в озброєному реагуванні, Беррі Райделл прибув на місце трохи заздалегідь.

Йому подобалося, як пахло всередині. Щоб змити шар дорожнього бруду, крізь мийки під тиском пускали рожеву рідину, і запах нагадував Райделлові літню роботу в Ноксвіллі: він тоді закінчував школу. Треба було вбудовувати кондомініуми в кістяк того великого старого «Сейфвея» на Джефферсона Девіса. Архітектори хотіли, щоб шлакоблокові стіни обдирали певним визначеним чином – аби переважно проглядала сіризна, але з залишками старої рожевої сейфвеївської фарби у маленьких заглибинах і тріщинках. Вони були з Мемфіса й носили чорні костюми з білими бавовняними сорочками. Сорочки, очевидно, коштували дорожче за костюми, або щонайменше стільки ж, і архітектори ніколи не носили краваток та не розстібали верхнього гудзика. Райделл розважив, що так і мусять одягатись архітектори: тепер, живучи у Лос-Анджелесі, він знав, що це так. Колись він чув, як один із них пояснював бригадиру, що вони *вияляють цілісність руху матеріалу в часі*. Вирішив, що це напевно херня, але йому ніби й сподобалося звучання слів: щось таке траплялося з літніми людьми по телевізору.